

Det betyder jo reelt, at man simpelt hen siger, at formålet, nemlig at få flere revalidender ud på virksomhederne, vil være et godt formål, og det fremmer vi ved simpelt hen at sælge dem billigere. Det bryder jeg mig ikke om, og det betyder, at vi ikke kan støtte forslaget.

Den anden del af forslaget, som vi også har store indvendinger mod, er tanken om, at man nu skal have mulighed for at blive frataget retten til sygedagpenge, hvis man ikke følger de forslag til sygdomsforebyggelse, som er foreslået. Det forekommer mig at være et meget alvorligt indgreb, for det betyder jo – vi må jo indrømme, at vi her også henviser til den kritik, som LO er kommet med, ganske vist i en anden sammenhæng, men om det samme spørgsmål – at man fratager folk forsørgelsesgrundlaget med den begrundelse, at de ikke har villet efterkomme et lægeligt råd.

Det må være en menneskeret at være uenig med en læge i en bestemt behandlingsform. Det gælder f.eks. kræftpatienter. Kan man nu fratage folk deres sygedagpenge, fordi de ikke vil have kemoterapi f.eks.? Det kan også være, man ønsker at gøre brug af en anden læge og andre metoder til helbredelse. Skal der ikke være plads til fleksibilitet?

Specielt når det gælder psykiske lidelser, er den her lovformulering virkelig et brud med de almindelige etiske regler. En patient, der ikke ønsker behandling med bestemte medicinske præparater med stærke bivirkninger, bliver straffet ved at få frataget sit forsørgelsesgrundlag i en i forvejen sårbar situation.

Vi er meget bekymrede over den formulering, det har fået. Ydermere er der så i loven ikke nogen garanti for, at kommunerne orienterer den enkelte om konsekvenserne af særlige former for behandlinger, inden dagpengene inddrages. Så det er helt klart: Vi kan ikke støtte den del af forslaget.

Så er der endelig det, at man fjerner de nuværende tidsgrænser for hvilende pensioner. Det er formodentlig udmærket. Jeg har ikke nogen fornemmelse af, det skulle have nogen som helst praktisk betydning, fordi det er sjældent, der går mere end 3 år, før man vender tilbage, men det er udmærket. Vores chance for at stemme for det, gælder selvfølgelig udelukkende, hvis man deler lovforslaget op.

Konklusionen er altså, at vi ikke kan støtte de foreslåede ændringer, men vi er selvfølgelig villige til i udvalgsbehandlingen at blive belært

om, at det ikke er de forhold, som jeg her har skitseret, der gør sig gældende i lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Der er ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet støtter forslaget fra regeringen og fra ministeren.

Vi har i Fremskridtspartiet længe presset på, for at vi får gjort noget mere i forhold til den virksomhedsrettede revalidering m.v. Vi har i Fremskridtspartiet længe presset på, for at vi faktisk får et bedre fungerende system, end sådan som det fungerer i dag, eller rettere sagt sådan som det ikke fungerer i dag.

Det, der jo er sagen, er, at man meget vel kan sige en masse flotte ord om, at nu skal virksomhederne være med i de her ordninger, skal være med til, at vi foretager revalidering og skal være med til fleksjob og skånejob osv.

Min erfaring er, at virksomhederne er med, og at virksomhederne rent faktisk efterspørger medarbejdere. Ud fra en social bevidsthed ønsker de, hvis virksomheden har en vis størrelse, at nogle af de ansatte kan være medarbejdere på fleksjob eller i skånejob, men når man som virksomhedsejer henvender sig til det offentlige og siger, at det kunne man godt tænke sig at være med i, så er det næsten ligegyldigt, hvilken offentlig instans man henvender sig til, så er det ikke lige deres bord, og de ved i øvrigt ikke, hvor man skal henvende sig. Og det er klart, at hvis en virksomhedsejer, som har rigeligt at gøre med at drive virksomhed, skal bruge dage på overhovedet at finde ud af, hvordan det her system fungerer, så giver han selvfølgelig op og siger, at så kan det også være lige meget.

Det er jo ikke hensigtsmæssigt, og derfor skal man passe på. Når vi med det her forslag siger, vi skal have gjort meget mere for den virksomhedsrettede revalidering, så skal vi også huske, at man griber i egen barm i hele den offentlige sektor, også ude i arbejdsformidlingen og andre kroge, så alle ved, hvad spillereglerne er, så enhver medarbejder på rådhuset, der tilfældigt tager telefonen den dag, hvor en virksomhedsejer ringer, er i stand til at svare på, hvordan man får en ud i et skånejob, i revalidering eller i et fleksjob, eller som minimum ved bare en omstilling kan stille videre til den rigtige person. Det er nemlig også noget, der desværre kendetegner mange steder i den offentlige sektor. Man bliver jo stillet om og stillet om og stillet om, indtil man til sidst er nødt til at lægge røret